

taget de Dele ud deraf, som stride imod de kongelige Forrettigheder, og have ført de andre Dele frem her til Behandling og muligvis til Vedtagelse her i Folketinget. Dette kunde vi heller ikke naa et Flertal for, og det er først derefter, at vi ere gaaede med til at modtage den Dagsorden, som nu er stillet og tiltraadt af Flertallet. Men jeg ser dog alligevel med en vis Forhaabning hen til den, naar den nu bliver vedtagen. Jeg synes, at Sagen her igennem vinder et lille Skridt fremad, og naar man tager Hensyn til, at den ellers ikke i mange Henseender er videre fremme, end den var for 61 Aar siden, i 1849, og at det er et Spørgsmaal, der mange Gange har været fremme og ikke er kommet videre endnu, maa man jo være glad ved at kunne paavise et lille Fremskridt. Og det ligger netop i Dagsordenen, hvis den nu vedtages, idet den dog er en Udtalelse om, at Folketinget sympatiserer med et saadant Forslag, og der stilles derigennem ligesom en Opfordring til Regeringen om at tage Sagen op og føre den frem, og det kan den jo saa meget bedre gøre, naar Folketinget paa Forhaand har udtalt sin Sympati derfor. Med disse Bemærkninger skal jeg udtale, at vi kunne modtage og stemme for den Dagsorden, der er stillet af Flertallet og fremsat her af den ærede Ordfører.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) brugte et overdrevent Udtryk, idet han sagde — jeg husker ikke aldeles bestemt Ordlyden, men Meningen var den —, at denne Sag, i hvert Fald for saavidt Ordenen angaar, ligger udenfor Lovgivningsmagtens Competence. Det er ikke rigtigt. Selvfølgelig kan ogsaa dette Spørgsmaal ordnes af Lovgivningsmagten. Der er blot for de udenfor Kongemagten staaende Lovgivningsfaktorer i denne Sag et særligt Hensyn at tage til Kongemagten. Kronen er jo for øvrigt en af Lovgivningsfaktorerne, idet de i Rigsdagen vedtagne Lovforslag skulle stadfæstes af Kongen for at blive ophøjede til Lov. Jeg finder det rigtigt at gøre denne Bemærkning overfor det ikke rigtige Udtryk, det ærede Medlem brugte. Jeg vilde have anset det for heldigst, om det foreliggende Lovforslag var blevet fremmet, og der var kommet en Forhandling i Gang mellem Tingene denne Sag angaaende, saaledes at man havde faaet at vide, hvad Rigsdagen ønskede. Det forekommer mig, at det havde været det efter alle Forhold rigtigste Tidspunkt at optage en Forhandling med Kongemag-

ten om denne Sags Ordning. Men naar man nu fra Folketingets Flertals Side, og sikkert ganske overvejende Flertal i Folketinget, har valgt den Fremgangsmaade, som den af Udvalgets Flertal foreslaaede Dagsorden viser, saa kan man vel ogsaa ad den Vej komme frem. Der maa da, hvis denne Dagsorden vedtages, fra Ministeriets Side forsøges en Forhandling med Kongen om en Ordning af denne Sag. Jeg gaar ud fra, at den Dagsorden, som er foreslaaet af Flertallet, fuldt ud har Tilslutning hos alle Partier udenfor Højre, og da den Dagsorden, som Højre har stillet, i meget høj Grad falder sammen med Flertallets Dagsorden, vil der jo være Mulighed for, at der ogsaa paa dette Punkt fremkommer en næsten enstemmig Meningstilkendegivelse fra Folketingets Side, og dette maa have stor Betydning for Ministeriet, naar det skal skride til en Forhandling angaaende denne Sag.

Hegelund-Lange: Den højtærede Konseilspræsident bestred Rigtigheden af den Opfattelse, at Ordensvæsenet skulde ligge udenfor Rigsdagens Competence. Jeg tror ikke, at dette Spørgsmaal i det hele taget er saa juridisk klart, at den højtærede Konseilspræsident kan hævde sin Opfattelse som den absolut rigtige. Det kan være Konseilspræsidentens Opfattelse, som han hævder. Det Parti, som jeg tilhører, og maaske ogsaa andre Partier her i Salen, deler muligvis min Opfattelse. Jeg tror, at netop det er et Spørgsmaal, som ikke er saa klart, at der er nogen Grund for mig til at inkassere den Tilrettevisning eller den Paastand fra Konseilspræsidentens Side, at jeg her skulde have udtalt mig paa en Maade, som er urigtig. Det er tvivlsomt, om den højtærede Konseilspræsident har Ret, eller om jeg har Ret — jeg holder paa, at jeg har Ret.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det kunde intet Øjeblik falde mig ind at give det ærede Medlem en Tilrettevisning; jeg haaber ikke, at der hverken i mine Ord eller Tone har været noget som helst, som kunde begrunde, at det ærede Medlem opfattede mine Udtalelser som en Tilrettevisning. Jeg har kun ment at fremsætte en rent saglig Bemærkning om, at det ikke var rigtigt at udtale, at denne Sag laa udenfor Lovgivningsmagtens Competence. Nu rettede det ærede Medlem det til Rigsdagens Competence, men denne Sag kan efter min Opfattelse heller ikke siges at ligge udenfor Rigsdagens Competence. Selv-